

Meer dan perfectie

Meer dan perfectie

Didi Herber

Auteur: Didi Herber
Coverontwerp: Didi Herber
ISBN: 9789402184334
Copyright © 2018 Didi Herber
Bravenewbooks.nl

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, door middel van druk, fotokopieën, geautomatiseerde gegevensbestanden of op welke andere wijze dan ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming.

*“Perfection isn’t being flawless,
it’s embracing your flaws
so the heart that’s meant to love you,
can see you perfectly.”*

*“Perfectie betekent niet dat je foutloos bent,
het is je fouten omarmen,
zodat het hart dat voorbestemd is om van je te houden,
jou perfect kan zien.”*

- Baylor Barbee -

1 Proloog

Wynward

De opkomst voor de gastlezing die ik vandaag moet geven, is een enorm succes. Toch valt ze me meteen op wanneer ze de nokvolle aula binnenwandelt. Ik weet niet precies waarom net zij mijn aandacht trekt tussen alle eerstejaarsstudenten geneeskunde. Het meisje doet me in ieder geval iets, zoveel is zeker, maar ik ben er nog niet uit wat ze precies in me losmaakt.

Ze is zonder twijfel prachtig om te zien, maar het is meer dan haar grote amandelvormige ogen, haar licht getinte, gave huid of haar sensuele volle lippen die me een stomp in mijn maag bezorgen. Haar bewegingen hebben een flair van natuurlijke zelfzekerheid alsof het leven haar niet kan verrassen. Er glimt intelligentie in haar ogen en ze lacht genereus haar medestudenten toe. Ze is het soort jonge vrouw waarmee andere meisjes beste vriendin willen zijn en waarvan jongens de grond onder haar voeten willen vereren. Dat vermoed ik niet alleen, ik kan het ook zien aan de reacties van de mensen die ze voorbijloopt.

Enigszins afgeleid door haar aanwezigheid, begin ik aan de uiteenzetting van mijn thesis.

Ik heb de lezing op voorhand goed voorbereid. Als pas afgestudeerde arts weet ik hoe belangrijk het is om de aandacht van de studenten te kunnen vasthouden met een evenwicht tussen theorie en praktijkgerichte interactie. Toch verloopt het moeizamer dan ik verwacht. Het probleem is niet zozeer dat er geen interesse wordt getoond door de studenten, maar dat mijn eigen concentratie voortdurend wordt verstoord door het meisje op de vierde rij. Ze zit recht voor me, dus zie ik ze bij elke oogopslag zitten, waardoor de eerste bewondering stilletjes

verandert in ergernis. Terwijl ik mijn uiterste best doe om de sociale en mentale factoren die een rol spelen bij de ziekte-ervaring van de patiënt zo boeiend mogelijk naar voor te brengen, lijkt het haar onverschillig te laten.

Ik kan elke beweging zien die ze maakt.

Een geanimeerd gefluister met het meisje naast haar.

Het stille flirten met een jongen die twee stoelen verder zit.

Een beetje droedelen op haar notitieschriftje.

Even kijken op haar uurwerk.

Zelfs elke verveelde zucht trekt onmiddellijk mijn aandacht.

Het brengt me niet alleen van de wijs, het zorgt er ook voor dat ik herhaaldelijk de draad kwijt raak.

Ik, Wynward Smith, kom over als een onzekere tweederangs arts die helemaal niet weet waar hij mee bezig is. En dat frustriert me nog het meeste. Dat een onbeduidende eerstejaarsstudent mij met haar simpele aanwezigheid kan beroven van mijn zorgvuldig opgebouwde reputatie. Iets waar ik zo hard voor heb gevochten. Het is voor mij al moeilijk genoeg om de angst te overwinnen om voor zo'n grote groep te spreken en nu ik mezelf ervan heb overtuigd om het toch te doen, sla ik een incompetent figuur.

Tijdens het interactieve deel probeer ik wraak te nemen door naar haar mening te vragen over de casus die ik net heb voorgelegd. Ik weet zeker dat ze er geen woord van heeft gehoord, maar ze wint wederom mijn belangstelling. Ze formuleert niet alleen een helder en relevant antwoord, daarbovenop toont ze een sterk staaltje van inzichtelijk vermogen.

Ze lacht triomfantelijk naar me met een wenkbrauw spottend opgetrokken, alsof ze me uitdaagt om haar de les te spellen. Ik kan alleen maar instemmend knikken; ik lijk zelfs niet in staat om een tegenargument te bedenken en dat is een zeldzaam iets.

Dat ik haar onverwacht om een mening heb gevraagd, betekent echter niet dat ze zich de resterende tijd concentreert op mijn

voordracht. Het meisje gaat meteen terug naar de bezigheden die voorheen haar aandacht opeisten.

Hoe hard ik ook probeer om het te negeren, het is onmogelijk om het van me af te zetten. Mijn ego heeft een enorme deuk gekregen, om nog maar te zwijgen over de teleurstelling in mezelf. Mijn gedachten dwalen steeds naar de reden waarom ze zo'n uitwerking op me heeft, maar het lukt me niet mijn vinger erop te leggen.

Uiteindelijk rond ik mijn miserabele presentatie net zo rommelig af als ik ze heb gebracht. Zo kort en snel mogelijk. Ik wil haar aanspreken, kennis maken met deze mysterieuze vrouw. Ontdekken wat haar geheimen zijn, maar nog voor ik het laatste woord goed en wel heb uitgesproken, is ze uit het zicht verdwenen. Een mengeling van teleurstelling en ergernis overmant me.

Ik dacht dat ik haar nooit meer zou zien, maar het lot heeft daar anders over beslist.

Nu ik haar aan de andere kant van de ruimte zie binnenkomen, maakt ze opnieuw tegenstrijdige gevoelens in me los.

Haar voorkomen is nog indrukwekkender dan eerder. Geïntregerd volg ik iedere stap en elke beweging. Het is heerlijk om het volledige plaatje te kunnen aanschouwen.

Door de skinny jeans die ze draagt, wordt de aandacht op haar lange benen en ronde bips gevestigd. Haar T-shirt spant rond haar borsten, gedeeltelijk aan het oog onttrokken door de lange, veelkleurige sjaal die ze rond haar hals heeft geslagen.

Ze is sexy zonder dat ze er moeite voor hoeft te doen, maar het is duidelijk dat ze zich daar bewust van is.

De mannelijke aandacht beloont ze met een brede glimlach en speels geflirt, waarbij ze geen enkel onderscheid maakt tussen de verschillende soorten jongens die haar benaderen. Sportgoden, nerds of de artistieke types, ze krijgen allemaal een stukje van haar aandacht en tijd.

Ze beweegt zich zelfverzekerd door de ruimte. Of dat is toch wat ze doet uitschijnen. Het is haar ook bijna gelukt, maar ik heb in de praktijk geleerd om de minuscule signalen op te pikken die schuilgaan achter een schijnbaar oppervlakkige indruk. Er is een geoefend oog voor nodig om ze te zien, maar eens je ze hebt opgemerkt, vallen ze duidelijk op. Het zenuwachtig gefrunnik aan de franjes van haar sjaal of hoe ze haar blik om de paar seconden naar beneden richt. Wat mij nog het meest fascineert, is wat haar blik me leert.

Het vleugje melancholie dat erin schuilt als ze denkt dat niemand kijkt. Wie of wat het ook is geweest, ze is er diep door getroffen en ze heeft de hoop opgegeven om ertegen te vechten. En daardoor wordt meteen weer een nieuwe gewaarwording bij me losgemaakt. Herkenning.

Ik schrik op door een tikje op mijn schouder. Wanneer ik me omdraai, sta ik oog in oog met een lange blondine.

‘Nell, je bent er.’ Ik omhels mijn vriendin en kus haar op het voorhoofd.

‘Natuurlijk, schat. Dat had ik je toch beloofd.’ Ze kust mijn wang, om daarna haastig de lippenstift weg te vegen.

‘Hoe is de lezing gegaan?’

‘Het had beter gekund, maar het ging wel. Natuurlijk was het perfect geweest als jij er bij was.’

Nell kijkt me verontschuldigend aan. ‘Ik kon de praktijk niet sluiten, Wyn. We zijn pas gestart. Welke indruk zou dat geven? Trouwens, zoveel patiënten hebben we nog niet, dus het is belangrijk genoeg dat ze vertrouwen in ons krijgen. Alleen op die manier kunnen ze verder vertellen hoe goed we zijn. Mond-tot-mondreclame is in ons vak de enige manier om een aanzienlijk patiëntenbestand te genereren. Zelfs jouw sterrenstatus kan ons daar niet bij helpen.’

‘Ik weet het. En ik begrijp het, echt.’ Ik sla een arm om haar schouder. ‘Maar het was fijn geweest, dat is alles.’

‘Het goede nieuws is...’ Nell legt haar hoofd op mijn schouder, terwijl ze me opgewekt aankijkt. ‘Dat we het volledige weekend vrij hebben. Wij met zijn tweetjes. Het is echt te lang geleden dat we dit nog eens hebben gedaan.’

De voorzichtige hoop is in haar ogen te lezen, maar ik zal haar moeten teleurstellen. Dat lijkt ik steeds opnieuw te doen. Het heeft me veel moeite gekost om weer op een ongedwongen manier met haar om te kunnen gaan. Ze mag dan wel denken dat ik haar niets verwijt, maar diep vanbinnen heeft ze een onherstelbaar letsel achtergelaten. Niet dat ik haar dat ooit zou zeggen, dat is mijn stijl niet.

‘Wat bedoel je precies? Rondhotsen tussen een bende dronken studenten of zelf als een dronken student rondhotsen?’ Jonge uitgelaten mensen feesten onbezorgd om ons heen. De één al in een verder gevorderde staat van dronkenschap dan de andere. Mijn blik blijft opnieuw op het meisje van de vierde rij rusten. Ze buigt over een geïmproviseerde toog, waardoor haar strakke jeans over haar ronde billen spant.

Nell bevrijdt zich uit mijn greep en dwingt me mijn aandacht op haar te vestigen. ‘Je klinkt als een oud mannetje, Wyn. En zeggen dat je amper een paar jaar ouder bent dan de meesten hier. Als iemand oud en mopperig mag doen, dan ben ik het.’ Ze geeft een speels tikje op mijn neus.

Ik glimlach haar warm toe. ‘Dat zou je niet staan, daarvoor is je hart nog veel te jong.’

Ze knikt goedkeurend, neemt mijn beker uit mijn handen en drinkt het ondertussen lauw geworden bier in één keer leeg. ‘Heb je Teddy al gezien?’

Haar nonchalante houding verbaast me, normaal gezien gedraagt Nell zich nooit zo losjes. Ze haat het om de controle te verliezen en ze haat het nog meer om die vrijwillig uit handen te geven. Als ik een gokje moet wagen, doet ze haar best voor mij.

‘Eventjes maar,’ antwoord ik uiteindelijk. ‘Hij was nogal in beslag genomen door enkele eerstejaarsstudentes, je weet hoe hij is.’

Nell lacht. ‘Ik weet wat je bedoelt. Ik ga hem even bedanken voor de uitnodiging.’ Ze trekt ondeugend haar wenkbrauwen op. ‘En dan ga ik hem eraan herinneren dat een afgestudeerde dokter veel interessanter is dan al die jonge studentes samen.’

En die uitspraak heeft geen enkele dubbele bodem. Theodoor Hamilton-Green de derde zal ongetwijfeld haar enthousiaste relaas te horen krijgen over het opstarten van onze artspraktijk. Het is maar de vraag of een klein kabinet in een stadje als Jamestown iemand als Teddy kan boeien. Ze kust mijn wang opnieuw en laat me dan alleen om hem te gaan zoeken.

Aan het biervat vul ik mijn beker opnieuw, neem strategisch plaats waar ik een overzicht over de volledige ruimte krijg en zoek dan de menigte af tot ik het meisje van de vierde rij heb gevonden.

Sam

‘O goeie God, Sam. Wynward Smith kijkt al de hele tijd naar je!’ Beth knikt ijverig in zijn richting.

Ik doe niet eens de moeite om naar hem te kijken. Schijnbaar ongeïnteresseerd haal ik een schouder op. ‘Dat zal dan wel.’

Mijn kamergenote springt zowat uit haar vel. ‘Sam! WYNWARD SMITH! Ik bedoel dé Wynward Smith!’

Geïrriteerd draai ik me naar Beth toe. ‘Ik hoorde je de eerste keer al. En ik weet heus wel wie hij is.’

‘Wel dan?’ Beth blijft me verwachtingsvol aankijken. ‘Je gaat me toch niet zeggen dat je niet op zijn minst geflatteerd bent door zijn aandacht?’

‘Hij is mijn type niet, Beth.’ Ik doe mijn best om onverschillig te klinken, al was het maar om mezelf daarvan te overtuigen.

Wynward Smith is de vleesgeworden droom van ieder meisje. Razend knap, intelligent, sterk. Dat is nog maar het begin van de lange lijst adjectieven waarmee hij te omschrijven valt.

‘Alsof jij een type hebt. Voor jou is het genoeg dat een man inhoud in zijn broek heeft zitten.’ Beth klakt spottend met haar tong.

‘Precies,’ zeg ik lijsig. ‘Dat is het enige wat ik van een man verwacht en daarom is hij mijn type niet. Volgens mij is de inhoud in zijn hoofd groter dan die in zijn broek. Hij is veel te serieus en dat soort mannen wil altijd meer.’

Het levert me overdreven rollende ogen op van mijn kamergenote. ‘En dat is een probleem, omdat...?’

‘Ik doe niet aan relaties.’ Stoïcijns blijf ik haar aankijken.

Beth schudt vol ongeloof haar hoofd. ‘Jij hebt echt een probleem, weet je dat?’

‘Al heel lang.’

‘Dan heb je er vermoedelijk ook geen bezwaar tegen als ik een kansje waag?’ Haar hoopvolle gezicht licht op. Zonder twijfel denkt ze nu al aan de mogelijke verrukkingen die haar te wachten staan. Beth is verliefd op het idee om de ware te vinden en ik moet toegeven dat iemand als Wynward Smith daar zeker voor in aanmerking komt. Voor Beth. Niet voor mij. Laat dat duidelijk zijn.

Het geloof in de ware liefde heb ik al lange tijd geleden opgeborgen. Ik geloof niet dat ik een geschikte kandidaat ben voor het lang-en-gelukkig-verhaaltje, dus ga ik alle mogelijkheden die daartoe leiden automatisch uit de weg.

Natuurlijk heb ik de spanning wel gevoeld toen hij me recht in de ogen keek in de aula. Alsof mijn leven in die ene seconde door elkaar werd geschud. Mijn hart dat een paar tellen stopte met pompen, om vervolgens in een razendsnel tempo tekeer te gaan. Alsof ik werd aangereden door een bus.

Ik herken het wel. Het is niet alsof ik zoiets nog nooit heb meegemaakt. Daarom is mijn verdedigingsmechanisme automatisch op gang gekomen.

Bam, gevoelens dicht. Klik, hart op slot.

Nooit toegeven aan mijn emoties, het leidt alleen maar tot een ontgoocheling voor beide partijen. Dat heb ik op de harde manier geleerd. Ik was altijd degene die met een gebroken hart achterbleef. De jongen in kwestie ging uiteindelijk verder met iemand die aan zijn ideaalbeeld voldeed. Iets waar ik niet aan beantwoord. Nooit aan zal beantwoorden. Het gaat steeds goed tot op het moment dat ze mijn littekens zien.

Er waren echt wel een paar kerels die de moeite deden om over mijn verminking heen te kijken, maar zelfs met de beste intenties was het hen niet gelukt. Als de ontzetting niet onmiddellijk in hun ogen te lezen stond, sloop het er uiteindelijk toch langzaam in. Dat is mijn straf en ik heb geleerd om ermee te leven.

Daarom geef ik de voorkeur aan de waarderende blikken van oppervlakkige jongens en met het genoegen van een vlotte wip waarvoor ik niet noodzakelijk uit de kleren moet. Of kerels die op zoek zijn naar een heftig avontuurtje waarover ze kunnen pochen bij hun vrienden.

Het heeft me de naam opgeleverd gemakkelijk te zijn, maar daar neem ik vrede mee. Het maakt alles heel wat eenvoudiger. Niets persoonlijks, geen verwachtingen, geen emoties en de kans om mijn onvolmaaktheden te verbergen.

Ik wrijf lichtjes over de plaats van mijn littekens. Altijd als ik aan mijn verminking word herinnerd, voel ik de huid met een hete pijn weer samentrekken, alsof mijn vel opnieuw verschroeid wordt onder mijn shirt. Het is niet echt, maar toch voelt het zo, telkens opnieuw. Dan zie ik alles in detail weer voor me en vreet het schuldgevoel meedogenloos aan mijn geweten.

Aan een man wil ik me nooit meer helemaal blootgeven, niet op de letterlijke en al zeker niet op de figuurlijke manier. Ook niet als mijn hele lichaam en verstand erom schreeuwen het wel

te doen. Zoals bij een welbepaalde intelligente, knappe dokter met hypnotiserende, grijze ogen.

Zijn blik brandt op mijn rug, maar ik kies wijselijk om niet aan de impuls toe te geven om terug te kijken. Het laatste wat ik nodig heb, is een man met verwachtingen die ik niet kan inlossen. Nog minder een man die mij eraan herinnert hoeveel pijn dat kan doen. Vanavond heb ik meer dan ooit de nood om de pijn te verdringen, al is het maar voor even.

Ik had gehoopt om de laatstejaarsstudent die me vanavond uitnodigde te kunnen verleiden tot een heftig onderonsje. Ted, geloof ik. Onze ontmoeting leek beloftevol, een kerel die het versieren perfect beheerst, maar verder geen enkele interesse toont in iets meer dan vlugge, hete seks. Jammer genoeg wordt hij momenteel in beslag genomen door een lange, knappe blondine, dus dat zal op niets uitdraaien.

Terwijl ik het mannelijk publiek gadesla, overweeg ik de mogelijkheden. Daniel heeft genoeg potentieel, maar is zo dronken dat het me zou verwonderen dat hij ook maar tot enige actie in staat is. Gregory kijkt me met een aanbidde blik aan, dus dat leidt alleen maar tot hoge verwachtingen. Geen enkele man in het vertrek kan mijn voorkeur wegdragen. Te zacht, te brutaal, te saai, te hevig.

Als vanzelf worden mijn ogen terug naar Wynward Smith getrokken, inmiddels in beslag genomen door mijn kamergenote.

Beth trekt alle registers open. De verleidelijke glimlach, knipperende ogen, een speelse aanraking. Vreemd genoeg valt het de jonge dokter niet op. Hij staat met zijn rug naar me toege draaid, waardoor ik zijn reactie niet echt kan zien, maar hij neemt duidelijk wat afstand van Beth. Het lijkt erop dat hij een onderwerp heeft aangesneden waarover hij gepassioneerd is, maar het kan mijn vriendin niet boeien. Beth is niet meteen de geschikte persoon voor lange conversaties, bij woorden met meer dan twee lettergrepen ben je er meestal aan voor de moeite. Ze is gezellig ongecompliceerd en dat is net waarom ik haar graag

mag. Geamuseerd kijk ik toe hoe de gerenommeerde dokter Smith langzaam haar aandacht verliest.

Ze kijkt me even aan over zijn schouder om onopvallend met haar ogen te rollen. Niet zo discreet, want Wynward staakt meteen de drukke gebaren waarmee hij zijn woorden probeert te benadrukken. Beth kijkt hem verontschuldigend aan en wijst aanmoedigend in mijn richting.

Verdomme.

Hij draait zich om en kijkt me recht in de ogen. Kort knikt hij me toe. Ik wil wegstijgen, maar hij daagt me uit om mijn blik niet af te wenden. Terwijl hij mijn aandacht vasthoudt, stapt hij traag op me af tot hij vlak voor me staat en op mij neerkijkt.

Mijn hart maakt een buiteling door de plotse nabijheid. Ik kan zijn lichaamswarmte haast voelen en moet me inhouden om niet naar voor te leunen en mijn lichaam tegen het zijne te drukken.

‘Hallo, mijn naam is Wynward Smith. Aangenaam.’ Hij houdt zijn hand op, maar ik laat hem onbeantwoord tussen ons in hangen. Zijn stem is laag en heeft een zachte, schorre vibratie die meteen tot in mijn buik vloeit. En lager.

Gestaag laat ik mijn adem ontsnappen om mijn verraderlijke lichaam terug onder controle te krijgen.

Moet dat verdedigingsmechanisme niet al lang werken?

‘Ik was vandaag nogal van je onder de indruk in het auditorium.’ Hij laat zijn hand zakken, om hem vervolgens in zijn broekzak te proppen. Hij spreekt op een kalme en beheerste manier, maar slikt veelvuldig en knippert ongecontroleerd met zijn ogen, waardoor hij zijn nervositeit verraadt.

Ik probeer zijn bedoelingen te peilen. Het lijkt er niet op dat hij me wil versieren, maar toch heeft hij een geïnteresseerde blik in zijn ogen. Alsof hij me als een onderzoeksobject overweegt. Hij kan het maar proberen. Niet dus.

‘Je was onder de indruk?’ Traag lik ik mijn onderlip. ‘Mag ik vragen waarom, dokter?’

Even brengt mijn vraag hem uit evenwicht, maar hij herstelt zich vlug, terwijl hij zijn blik van mijn mond wegtrekt.

‘Je leek nogal afgeleid tijdens mijn lezing, niet echt belangstellend moet ik zeggen, maar jouw antwoord op mijn vraag heeft het tegendeel bewezen. Dat was een mooi voorbeeld van een gefundeerde opinie.’

‘En dat verbaast u omdat?’ Ik houd mijn hoofd opzettelijk schuin zodat de gave huid aan de linkerkant van mijn hals zichtbaar wordt.

‘Het is niet zozeer dat het mij verbaasde, het is eerder dat het me...’ Hij zoekt naar zijn woorden, wat betekent dat hij niet teveel van zichzelf wil prijsgeven.

‘Dat het u ergerde?’ help ik hem. ‘Werd u afgeleid door mijn desinteresse, dokter? En frustreerde het u dat ik, niettegenstaande mijn gebrek aan oplettendheid, toch naar behoren kon antwoorden? Of frustreerde het u dat mijn desinteresse uw eigen concentratie deed verslappen?’

Hij fronst, alsof hij daarover moet nadenken. Zo moeilijk was mijn vraag nu ook weer niet. Misschien moet ik het iets duidelijker stellen.

‘Ik weet niet goed waar u naartoe wilt, dokter Smith? Wilt u een praatje met me maken over uw lezing of is deze introductie een aanzet tot iets anders?’ vraag ik na een korte stilte.

Zijn frons wordt nog dieper en hij schudt verward zijn hoofd. ‘Ik vrees dat ik evenmin weet waar je naartoe wilt.’

Ik waag het iets naar voor te leunen, waardoor mijn lippen zijn hals bijna raken. ‘Is dit een manier om in mijn slipje te komen, dokter? Want als dat zo is, dan moet u het alleen maar vragen.’

Geschrokken doet Wynward een stap naar achter. ‘Dat was in geen enkel geval mijn intentie, kan ik je verzekeren.’

Van onder mijn wimpers kijk ik hem opzettelijk flirterig aan. ‘Maar wilt u het?’

‘Ik euhm... ik ben...’ Zijn gezicht wordt vlekkerig. Niet knalrood, maar rozig. Het is bijna schattig.

Ik kruis mijn armen voor mijn borst. ‘Ik weet precies wie u bent. Wynward Smith. Vierentwintig jaar en de jongst afgestudeerde arts in de voorbije vijftien jaar. U bent het enig kind van Mary McBride en John Smith. Beide getalenteerde en befaamde cardiologen. Uw baanbrekend proefschrift heeft u naam en faam bezorgd nog voor u bent afgestudeerd. Concretisering en implementatie van gesprekstherapie in de huisartsenpraktijken als preventieve en curatieve maatregel van de sociale en mentale factoren die een rol spelen bij de ziekte-ervaring van de patiënt. Een aardig mondje vol. Al heeft u er wel verschillende prijzen mee gewonnen en wordt u beschreven als de arts die het praktijkwezen zal moderniseren en humaniseren.’

Hij knikt alleen maar.

‘Ik heb mijn huiswerk gemaakt, dokter. Ik heb uw proefschrift gelezen en zowat elk artikel dat erover te vinden is. Uw lezing gaf mij hoge verwachtingen, maar ik vrees dat u mij heeft teleurgesteld. In plaats van een gepassioneerde, jonge arts heb ik een stuntelige jongen gezien die zich liet afleiden. Jammer.’

‘Bedoel je dat je opzettelijk mijn aandacht hebt verstoord?’ Hij toont zijn ergernis door zijn lippen opeen te persen.

Daar moet ik om glimlachen. ‘Nu geeft u mij te veel eer. Ik was helemaal niets van plan, ik stelde alleen maar vast dat het u afleidde. Ik vraag me af waarom?’

Wynward haalt zijn schouders op. ‘Ik kan het niet verklaren. Je bent een opvallend persoon.’

‘Opvallend? In welke zin?’

‘Zelfzeker, intelligent, mooi.’ Hij zegt het onomwonden. ‘Maar ook iemand met contradicties. Je lijkt je te verschuilen achter je gedrag. Je leek ongeïnteresseerd, maar tegelijkertijd heb je geen woord gemist en blijkbaar was je oplettend genoeg om te zien dat je mij in verwarring bracht.’

‘Dat is geen contradictie, dat heet multitasking.’ Ik kijk hem spottend aan. ‘Ik heb nog steeds geen antwoord op mijn vraag gekregen.’

Zijn ogen boren zich in de mijne. ‘Op welke vraag?’

‘Heb ik u weer afgeleid, dokter?’ Opnieuw overbrug ik de geringe afstand tussen ons om in zijn oor te fluisteren. ‘Ik wil graag weten of u in mijn slipje wilt komen?’

Wynward slikt moeizaam. ‘Ik zou liegen als ik zeg dat ik je niet aantrekkelijk vind.’

‘Het spijt me, maar ik kan geen genoeg nemen met dat antwoord. Probeer eens opnieuw. Bevredig mijn nieuwsgierigheid.’ Aanmatigend leg ik een hand op zijn borst.

Ik had het niet moeten doen, want mijn hand tintelt bij de aanraking van zijn onverwacht harde spieren. Hij voelt veel te solide voor een huisarts. Het is oneerlijk dat één man beschikt over zowel een goddelijk lijf als een superieur stel hersenen. Heel even weet ik niet meer zeker wie met wie speelt. Ik moet vooral zien dat ik de touwtjes in handen houd.

Wynward

Ik aarzel. Geen idee hoe ik hiermee moet omgaan. Ze probeert me, maar ik weet niet wat ze van me verwacht. Natuurlijk is het duidelijk dat ze met me flirt, maar neemt ze nu aan dat ik de volgende stap ga zetten? Het ligt niet in mijn aard om zo openlijk en onomwonden mijn interesse te tonen. Dat doe ik al een hele tijd niet meer en als ik het vroeger wel deed, voelde ik me er alleen maar opgelaten door.

‘Ik weet niet wat je van me wilt? Voel ik mij seksueel aangetrokken tot jou? Ja. Zoals ik al zei, je bent mooi en intrigerend, maar dat betekent niet dat ik daar meteen naar handel. Dus als je wilt weten of ik vanavond met je naar bed wil, zal het antwoord je waarschijnlijk ontgoochelen.’ Onbewogen blijf ik haar aankijken, terwijl ze nadenkend haar ogen toeknijpt.

‘Volgens mij bent u degene met de tegenstrijdigheden, dokter. Want ik geloof dat uw lichaamstaal andere dingen vertelt dan dat

u zegt.’ Ze laat haar hand naar beneden glijden in een vederlichte aanraking over mijn borst en buik. Het vergt me alle kracht om mijn beheersing te bewaren. Haar ogen worden donker en ze maakt haar lippen nat met haar tong, terwijl ze haar vingers rond mijn kruis vouwt. Geschrokken leg ik een hand over de hare, toch kan ik niet voorkomen dat mijn lichaam onmiddellijk op haar aanraking reageert.

‘Indrukwekkend,’ fluistert ze goedkeurend. ‘Misschien wil ik wel in uw broek zitten.’

Ik pak haar pols vast om haar hand weg te halen. Het kost me heel wat moeite om mijn ademhaling te normaliseren. ‘Doe niet zo vulgair. Dat past niet bij je.’

‘U kent me niet.’ Koppig steekt ze haar kin naar voor.

‘Dat is misschien wel zo, maar het is duidelijk dat je dit om de verkeerde redenen doet.’

Ik neem wat afstand van haar. Uit medelijden en bezorgdheid, maar vooral uit veiligheid. Het gevoel dat de bovenhand neemt, is onvervalste lust. Ik ben ook maar een mens, natuurlijk. Gelukkig heb ik door ervaring geleerd mijn impulsen te beheersen. ‘Seks is geen vervangmiddel.’

‘Ik weet niet waar u het over hebt,’ reageert ze gebeten.

‘De pijn die je is veroorzaakt. Was het een vriendje? Heb je iemand verloren? Er is vast iets gebeurd dat je nog niet hebt losgelaten. Mensen gebruiken seks wel vaker om trauma’s te verwerken.’

‘Ik ben uw patiënt niet, dokter. Stop met je analyses.’ Haar donkere ogen staan plots afstandelijk en kil. ‘Ik ben een gezonde vrouw die geniet van seks. Dat u daar niet toe in staat bent, hoeft u niet op mij te projecteren. Als u geen zin hebt, zoek ik wel iemand anders. Ga naar huis, dan kan je daarover fantaseren, terwijl je jezelf een handje helpt.’

Jezus! Een gevoelige snaar geraakt? Dit katje heeft scherpe klauwen. ‘Is dit echt?’

‘Wat?’ snauwt ze me toe.

Ik herstel me tot de beheerste man die ik altijd ben. 'Ik vraag me gewoon af of je nu alleen maar een kreng speelt of dat je er gewoon eentje bent.' Als blikken konden doden...

'Je bent een eikel!' perst ze eruit.

Terwijl ze briesend van me wegloopt, kan ik het niet laten voldaan te grijnzen.

1. Het heden: Zaterdag 20 augustus

Sam

Geitenfeest. Het woord past uitstekend bij deze avond. Het selecte groepje vrouwen dat samengekomen is voor de vrijgezellenavond van mijn zus Charlie gedraagt zich precies zo. Als een kudde ritsige geiten die zich met wilde bokkensprongen en luid mekkerend op de dansvloer van de club wagen.

Het gezelschap bestaat uit de drie collega's en de werkgeefster van de koffiebar waar Charlie heeft gewerkt (voor ze een bed and breakfast met Tom is gestart) en twee oude studievriendinnen die ze nooit uit het oog is verloren. Zoals het hoort, vergaren ze zich enthousiast rond de bruid om haar laatste dagen als vrije vrouw te vieren.

Vanaf mijn plaatsje in de viplounge sla ik het tafereel met enige geamuseerdheid gade.

Tom, mijn toekomstige zwager, heeft me flink geholpen met het organiseren van Charlies bachelorette. Het is dan misschien niet de gangbare manier van doen om zich te mengen in het feestje van zijn verloofde, maar hij liet nadrukkelijk weten dat hij enkel het beste wilde voor zijn echtgenote in wording. En toegegeven, de locatie die hij heeft aanbevolen is perfect.

De Irish Shamrock Club is een nieuw concept dat de gezelligheid en tradities van een Ierse pub combineert met de sfeer van een gebruikelijke Amerikaanse club.

Tom vertelde dat de zaak net was geopend door één van zijn beste vrienden en dat hij nog het één en ander tegoed van hem had. Die vriend moet wel serieus bij hem in het krijt staan, want we worden behandeld als prinsessen.

Gisteren werden we in de late ochtend opgepikt door een prachtige limousine. Het groepje had uitzinnig gereageerd, waardoor er meteen een uitbundige toon werd gezet. De stemming was nog wilder geworden toen we naar het vliegveld

werden gebracht, waar een luxe privéjet ons stond op te wachten om ons vanuit Jamestown, North Dakota naar Philadelphia in Pennsylvania over te vliegen. Tijdens de zes uur durende vlucht konden we genieten van alle luxe die ons werd aangeboden. De champagne vloeide rijkelijk en de hapjes bestonden uit heerlijkheden als oesters, zalm en kaviaar.

Ook toen we aankwamen in “Philly” bleven de overdadige verrassingen komen. Een verblijf in een vijfsterrenhotel, massages, manicuren en een dinertje in één van de meest vooraanstaande restaurants van Pennsylvania. Ik had het niet beter kunnen doen, al zeker niet omdat dit Tom een fortuin moest gekost hebben. Het maakte me een beetje nerveus.

Alsof Charlie mijn gedachten kon lezen, kneep ze even geruststellend in mijn hand. Mijn zusje mag dan al gewend zijn aan een onbezorgd en rijkelijk leven, ik ben dat niet.

Terwijl ik het laatste slokje van mijn honingzoete Mead naar binnen giet, laat ik mijn blik door de ruimte glijden.

De drukte hier is eerder gezellig dan overrompelend. De dansvloer wordt goed gevuld, maar is niet afgeladen vol. Vrijwel alle tafeltjes zijn bezet en ook de toog wordt aardig bemand. Ik grijns even om de woordspeling. De mannen die de toog bevolken, zijn inderdaad aardig om te zien.

De Irish Shamrock trekt een welbepaald soort mannen aan. Potige kerels, sterk en ruw, die Guinness of whisky drinken alsof het water is, terwijl ze zichzelf grommend op de borst kloppen.

Misschien moet ik er vanavond eens werk van maken. Het is al een tijdje geleden dat ik een verzetje heb gehad. De omstandigheden zijn alvast perfect voor bevredigende, anonieme seks. Het zou in ieder geval de stress voor de komende bruiloft wat verlichten.

Op het einde van de toog staat een man die zich distantieert van de rest. Een aardige lengte en borstomtrek, maar beschaafder dan de overige tooghangers, eerder het hippe type. Zwarte jeans,

lichtblauw overhemd, netjes getrimde baard en zijn lange roodbruine haren in een losse knot gebonden.

Bingo! Het snoepje van de avond.

Ik houd hem scherp in het vizier.

Hij leunt zorgeloos tegen de bar, af en toe op zijn gsm tokkelend om daarna de ruimte weer in zich op te nemen. Hij neemt een slokje van zijn glas -beslist whisky- om vervolgens zijn blik enkele tellen op de dansvloer te laten rusten. Opnieuw wordt hij in beslag genomen door zijn toestel.

Kijk dan! Hier, mooie jongen.

Zijn ogen zoeken terug de dansvloer voor hij ze verder door de club laat gaan.

Hallo, vreemdeling!

Nu kijkt hij me recht aan. Hij glimlacht spontaan, terwijl hij me kort toeknikt.

Automatisch bevochtig ik mijn lippen. Heerlijk, de jacht kan beginnen.

Ik sta op om met een zelfverzekerde tred naar hem toe te wandelen. Met een fijne glimlach neem ik plaats op de barkruk naast hem en kruis mijn benen over elkaar.

‘Ga je me een drankje aanbieden?’ vraag ik terwijl ik hem met geloken ogen aankijk.

‘Natuurlijk. Waar had je zin in?’ Zijn ogen kijken ondeugend terug.

‘Een glas Mead, alsjeblieft. Het is de eerste keer dat ik het geproefd heb en het bevalt me wel. Zoet, maar sterk, een perfecte combinatie.’ De suggestie klinkt zonder twijfel door in mijn stem.

‘Inderdaad, maar ook verraderlijk. Je kan er een behoorlijke kater aan overhouden.’ Hij spreekt licht en flirterig, alsof alle klanken van het tipje van zijn tong rollen. Hij vervormt zijn klinkers slechts een klein beetje, maar duidelijk genoeg om het op te merken. Terwijl hij zijn vinger naar de barman opsteekt, blijft hij me geamuseerd aankijken.

‘Is dat je ervaring als een echte Ier of gewoon uit eigen ondervinding?’ Met mijn hoofd een beetje schuin benadruk ik mijn interesse.

‘Ierse mannen drinken geen Mead, meisje. Wij drinken Guinness of whisky.’ Hij tikt met een vinger tegen zijn glas. ‘Geen whisky smaakt beter dan de Ierse.’

Subtiel laat ik mijn tong over mijn onderlip glijden. ‘Ik ben ervan overtuigd dat het niets voor mij is. Teveel van het goede, vrees ik.’

‘Wedden dat het je kan verrassen?’ Hij houdt me zijn glas voor.

Ik neem het aan, beroer even zijn vingertoppen en neem dan een voorzichtig slokje. De amberkleurige vloeistof verwarmt eerst op een aangename manier mijn keel, maar verspreidt dan een plotse hitte die brandt tot in mijn borst. Ik slik verwoed om niet te hoesten; het versterkt enkel het branderig gevoel.

Met mijn hand voor mijn mond kuch ik discreet.

‘Die weddenschap heb je mooi verloren,’ breng ik met toegeknepen keel uit. ‘Precies zoals ik dacht, te sterk.’

Cameron

Ik vraag de barman een glas water dat ik haar overhandig. Ze drinkt het gulzig leeg en rimpelt dan haar neus. Heel even maar. Een subtiel gebaar dat totaal niet bij haar voorkomen past, al komt het heel natuurlijk over. Deze vrouw is beslist een vat vol tegenstrijdigheden. Hoewel ze er gereserveerd en conservatief uitziet, is er geen twijfel mogelijk over haar bedoelingen. Dit is een vrouw die recht op haar doel afgaat. Ik zou haar meteen duidelijk moeten maken dat ze geen poging hoeft te ondernemen om me te versieren, maar ik ben net iets te nieuwsgierig hoe ze het gaat aanpakken.

‘Ik ben niet bereid om mijn nederlaag toe te geven. Wie weet ben je stiekem een doorwinterde whiskydrinker.’ Ik hef mijn glas naar haar op en drink het restje leeg.

‘Het was niet mijn eerste glas, dat is waar, maar ik blijf er bij dat het me niet kan bekoren. Mijn vader was een verstokte whiskydrinker en ik proefde nu en dan wel eens van zijn dure flessen.’ Haar ondeugende glimlach verlicht haar volledige gezicht. Ze is beslist een mooi schepsel. Zeker als ze lacht.

‘Zie je wel, valse voorwendselen. Je kan nog iets leren van ons Ierse volk. Wij zijn niet zo gemakkelijk te vangen. Jaren van onderdrukking en zo meer...’

Nu gooit ze haar hoofd in haar nek en lacht luid. Een uiterst smakelijk geluid. Ze herstelt zich vlug, maar de geamuseerdheid is nog steeds van haar gezicht te lezen.

‘Ga je me nog vertellen hoe je heet?’

‘Nee.’ Ze ontwijkt mijn blik. Of ze heeft iets te verbergen, of ze is heel erg op zichzelf.

‘Dus het enige dat ik van je te weten kom, is dat je vreemde mannen aanspreekt, je vader een verstokte whiskydrinker is, maar jij niet?’

Ze neemt een slokje van haar zoete honingwijn. ‘Is dat niet genoeg?’

Dat zou het moeten zijn, maar ze heeft mijn belangstelling gewekt.

‘Wij Ieren weten graag met wie we te maken hebben. Nieuwsgierigheid zit in mijn genen.’

‘En ik die dacht dat jullie alleen maar gierig waren.’

‘Geen idee hoe je daarbij komt.’

‘Dat zegt het spreekwoord toch? Zo gierig als een Ier.’

‘Een Schot.’

Ze trekt onverschillig een schouder op.

‘Het gezegde is: zo gierig als een Schot. Dat zou je niet moeten zeggen tegen een Ier. Je weet echt niet veel van ons af.’

‘Ik weet best het één en ander van Ierland. De overleden echtgenoot van mijn zus was half Iers, hoewel dat niet echt in jouw voordeel spreekt. Hij was een akelige man.’ Ze neemt me bedenkelijk op, alsof ze wil ontdekken of akelig zijn een Iers kenmerk is.

‘Oké,’ zeg ik. ‘Dan wil ik een echte weddenschap met je aangaan. Ik zal het je niet al te moeilijk maken. Ik geef een onderwerp en jij moet het typisch Ierse product ervan kunnen geven.’

Ze recht haar rug. ‘Waar wedden we om?’

‘Jij mag het zeggen.’ Welwillend glimlach ik haar toe. Haar ogen glinsteren ondeugend, een teken dat ze zin heeft om een spelletje te spelen. Iets zegt me dat dit niet de eerste keer is dat ze zoiets doet. Nog iets dat lijnrecht tegenover haar deftige verschijning staat.

‘Als ik win, drink jij de rest van de avond Mead. Als jij wint, drink ik een dubbele whisky.’ Ze trekt vragend haar wenkbrauwen op. Ze zet voorzichtig in, maar ik wil best opbieden.

‘Daar kan ik niet op ingaan. Ik heb je al gezegd dat ik enkel Guinness of Whisky drink, het zou mijn reputatie ruïneren. Daarbij is het geen eerlijke tegenprestatie, een hele avond honingwijn tegenover een glaasje Whisky?’

‘Oké, wat had je dan in gedachten?’

‘Laat het ons dan interessant maken. Als ik win, vertel je mij om te beginnen jouw naam. Als jij wint, dan krijg je die van mij te horen.’

‘Dat is alles?’

‘Natuurlijk niet. Ik ben benieuwd naar heel wat meer informatie. Maar je naam is een goeie start.’

Ze fronsst verbaasd haar wenkbrauwen. ‘Waarom denk je dat je dat zou willen horen? Je weet helemaal niets van me. Misschien ben ik wel ongelofelijk saai.’

‘Dus je gaat ervan uit dat je verliest?’ Uitdagens trek ik een wenkbrauw op.

Ze rolt even met haar ogen. ‘Goed, ik doe mee, maar alleen omdat ik zeker ben dat ik ga winnen.’

Sam

Ongelofelijk dat ik mij voor zoiets laat vangen. Maar wat heb ik uiteindelijk te verliezen? Ik kan vertellen wat ik wil, hij komt er toch nooit achter. Na vanavond zie ik hem niet meer terug. Zolang het voor mij achteraf wat oplevert en dat zal dan hopelijk ook de moeite zijn.

‘Laat maar komen dan.’

‘Je hebt geproefd van die lekkere Ierse whisky. Die is trouwens verkozen tot de beste van de wereld. Je vader zal zonder twijfel enkele flessen van Iers’ beste staan hebben. Kan je me ook een Iers merk geven?’

Welke flessen had mijn vader ook weer staan? Er moet toch wel een naam zijn die ik me herinner. Ik bijt even op mijn lip, maar er komt niets. Wacht eens, dit is een Ierse bar, er staan vast enkele flessen achter de toog.

Wanneer ik mijn hoofd iets naar links wil draaien, schraapt hij bestraffend zijn keel. ‘Niet spieken!’

Een beetje chagrijnig kijk ik hem aan.

Oké. Ik moet maar één naam vinden. Hoe heette het spul ook weer dat ik Tom cadeau heb gedaan?

‘Glenlivet!’

De man voor me kijkt gepijnigd en grijpt naar zijn hart.

‘Auw, dat doet pijn! Sorry, meisje. Glenlivet is dat Schotse spul. Het beste antwoord dat je had kunnen geven, was Bushmills, maar Jameson is veruit de bekendste.’

‘Die laatste ken ik inderdaad.’ Ik ben echter niet van plan bij de pakken te blijven zitten. ‘Vooruit, vraag me de volgende.’

‘Niets van. Je had het mis. Volgens mij heb ik nu wel meer verdiend dan alleen je naam.’ Hij steekt zijn vinger nog eens op naar de ober om twee nieuwe drankjes te bestellen.

‘Hoezo? Ik heb pas één vraag gehad.’

‘En die had je mis. Je moest ze allemaal juist hebben. Pech gehad.’ Hij schuift het glas honingwijn naar me toe en tikt er even met zijn glas tegen.

‘Maar op die manier kan ik mijn kennis toch niet bewijzen. Ik wil nog een kans.’

Hij grinnikt schalks. ‘Als je zo graag jezelf wilt bewijzen, ga je gang. Ik ben één en al oor. Verbluf mij met je Ierse inzicht.’

Ik neem een hap adem en houd die even vast. Zoveel weet ik er nu ook niet van.

‘Jullie symbool is een klaver vier en jullie geloven dat kabouters potten met goud verstopen.’

‘Het is de klaver drie en het zijn Leprechauns die potten met goud bewaken, maar goed geprobeerd.’ Hij heft zijn glas naar me op.

‘Oké, jullie spelen de doedelzak!’ probeer ik.

Meewarig schudt hij zijn hoofd. ‘Dat zijn die verrekte Schotten weer. Wij hebben het meer voor de speelse tonen van de fluit.’ glimlacht hij me veelbetekenend toe.

‘Goed, ik weet er helemaal niets van. Behalve dat er lekkere mannen te vinden zijn. Ik heb het helemaal voor types als Gerard Butler.’ Met een verontschuldigend gezicht geef ik mijn nederlaag toe.

‘Butler is een Schot. Mijn God, je heult met de vijand, meisje. Wil je me een hartverzakking bezorgen?’

‘Aye!’ probeer ik als laatste wanhoopspoging.

Hij houdt zijn hand op. ‘Stop alsjeblieft, ik voel die beroerte aankomen!’

‘Hoezo? Dat was toch Iers!’ Verontwaardigd zet ik mijn handen in mijn zij.

Hij sluit zijn ogen.

‘O, dat was dus ook Schots?’ Een blos kleurt mijn wangen, hoewel ik eigenlijk niets heb om me over te schamen. Schotten en Ieren zijn toch niet zo verschillend? Maar ik vermoed dat ik dat beter niet luidop zeg.

‘Vertel me nu maar iets dat niet gaat over je gebrek aan Ierse kennis en je fascinatie voor Schotse mannen.’

Ik haal mijn schouders op. ‘Ik weet werkelijk niet wat je zou willen horen. Mijn leven is echt saai. Onbeduidend eigenlijk.’

‘Misschien moet je beginnen met je naam?’ stelt hij voor.

‘En als ik dat nu eens niet doe? Als ik nu eens de mysterieuze vrouw blijf die je in een Ierse Club hebt leren kennen? Klinkt dat niet veel spannender? Een vage herinnering.’

‘Ik heb zo het gevoel dat we elkaar nog vaker zullen zien.’ Hij knipoogt speels.

Dat lijkt er meer op. Hier kan ik wat mee. Niet dat ik hem hierna nog wil zien, maar hij ziet me duidelijk wel zitten.

‘Dat lijkt me onwaarschijnlijk. Ik ben niet uit de buurt. Het zal bij één avond moeten blijven, dus moeten we er het beste van maken.’

‘En dat is?’

Hoewel hij de vraag stelt, lijkt het erop dat hij het antwoord al weet. Ik was dan ook niet echt subtiel.

‘Dat laat ik volledig aan jouw fantasie over.’ Onopvallend lik ik mijn onderlip voor ik nog een slokje van de mierzoete wijn neem.

‘Dus als ik het goed begrijp, verkies jij een vluchtig contact met een vreemde boven een oprechte kennismaking die kan leiden tot meer? Ik heb medelijden met je.’ Hij kijkt me recht in de ogen terwijl hij het zegt. Uit zijn blik kan ik opmaken dat hij het oprecht meent. Het is vreemd, maar de spanning die ik zo-even heb gevoeld, is zo goed als verdwenen.

‘Ik ben nogal op mezelf,’ verdedig ik me. ‘Ik heb geen nood aan meer.’

‘Wat als nu zou blijken dat hij de ware is?’

De grimas die zijn woorden bij me veroorzaken kan ik niet onderdrukken. De ware? Echt niet!

‘Je gaat me toch niet zeggen dat je daarin gelooft? Dat is een sprookje.’

Hij denkt even na. ‘Stel, je moet kiezen. Een leven vol vlugge contacten en nooit echt van iemand houden of één man voor de rest van je leven, die jou aanbidt met alles wat hij in zich heeft?’

Die keuze is zo gemakkelijk. ‘Geef mij dan het eerste maar, dat heeft perfect gewerkt tot nu toe.’

‘Je bent een cynicus,’ snuift hij.

Daar moet ik om lachen. ‘Jij bent onrealistisch. En waarschijnlijk de eerste man die ik ontmoet die echt op zoek is naar een lang-en-gelukkig einde.’

‘Zo is het. Meer zelfs, ik ben er verdomme trots op.’ Hij wijst naar mijn lege glas. ‘Wil je nog eentje?’

Ik knik. ‘Graag. Ik geloof dat ik morgen een kater nodig zal hebben om die zoetsappigheid van jou te vergeten.’

Wanneer we proosten op onze gezondheid, stel ik de vraag die op mijn lippen brandt. ‘Geef jij je dan nooit over aan een avontuurtje? Gewoon een enkele losbandige nacht?’

‘Dat heb ik nooit beweerd. Natuurlijk laat ik mij wel eens verleiden tot betekenisloze seks, ik ben geen heilige. Al zal ik altijd open staan voor alle mogelijkheden.’ Hij zegt het op een trage manier. Zijn accent is dikker geworden en zijn woorden rollen nog meer nu hij al wat gedronken heeft.

‘Maar als jij nu de keuze zou moeten maken die je me hebt voorgelegd, dan zou je kiezen voor die ene?’ Terloops leg ik mijn hand op zijn arm. Hij moet toch weten wat ik hem voorstel.

‘Maar zo simpel is het niet, hé. Ik geloof dat je net die ene kan herkennen door de relaties die je al hebt gehad. Het geeft je inzicht over wat je zoekt. En wat je niet zoekt.’ Zijn stemming lijkt op slag wat somberder.

‘Stel, je moet kiezen. Eerst met negenennegentig vrouwen naar bed, hopen dat nummer honderd de ware zal zijn, of met eentje naar bed en zeker weten dat ze de ware is?’

‘Wat zou jij kiezen?’

‘Ik geloof niet in de ware,’ wimpel ik af.

‘Maar als je het nu zwart op wit bewezen krijgt? Wat zou je dan doen?’

Ik twijfel niet. ‘Ik zou toch voor het onzekere kiezen.’

Hij wrijft bedachtzaam over zijn baard. ‘Ik ook, geloof ik. Ook al ben je zeker van die ene. Je zou je op een bepaald punt waarschijnlijk toch beginnen afvragen of het de juiste keuze was, omdat je nooit iets anders hebt gekend.’

‘Dus heb ik gelijk. De ware bestaat niet,’ stel ik vast.

‘Maar ik hou wel van het idee van de ware,’ zegt hij.

‘Of je houdt van de zoektocht naar de ware? De spanning van de mogelijkheid dat je ze deze keer hebt gevonden.’

Hij zet grote ogen op. ‘Ik geniet inderdaad meer van de zoektocht.’

Ik lach hem toe. ‘Ik heb je bekeerd!’

‘Niet helemaal, hoor.’

‘Ik wil je best wel helpen met je zoektocht.’ Nu leg ik mijn hand op zijn dij.

‘Je bedoelt een nieuwe ervaring?’

‘Een hele nieuwe ervaring.’

Ik wil hem net voorstellen om een plaatsje op te zoeken waar we meer privacy hebben, als Charlie zwaar op mijn schouder komt leunen. Ik ben mijn zus helemaal vergeten en zo te zien is Charlie daar niet blij mee.

‘Waar zat je de hele tijd? Je mist alles. De meiden en ik hebben het grootste plezier op de dansvloer. En we hebben behoorlijk wat aandacht gekregen. Kom mee, ik wil je aan iemand voorstellen. Hij heet Roy en hij is zó een lekkertje. Helemaal iets voor jou.’ Mijn zus grijpt mijn arm beet om me mee te sleuren naar de dansvloer.

‘Nu even niet, Charlie.’ Ik probeer zo onopvallend mogelijk duidelijk te maken dat ik al gezelschap heb gevonden.

Charlie toont haar befaamde pruillip. ‘Maar ik wil dat je het naar je zin hebt. Laat die stijve houding voor een keer los. Een beetje dansen, een beetje flirten. Het zou je goed doen. Toe Sam, kom met me mee. Heb ik je al gezegd dat Roy echt héél lekker is?’

Charlie wankelt even op haar benen. Het is duidelijk dat ze haar deel van de cocktails al op heeft.

Nadrukkelijk schraap ik mijn keel en knik dan subtiel naar mijn gezelschap. ‘Ik ben in gesprek. Ik kom later wel naar je toe.’

Charlie kijkt naar de man naast me. Ze knijpt haar ogen tot spleetjes en roept dan verrast, ‘Hallo-o, Cameron. Ik had je helemaal niet zien zitten!’ In een ongecontroleerde beweging slaat ze haar handen om zijn nek en kust zijn wang.

Huh? Wat? Verbaasd kijk ik naar de twee die elkaar vriendschappelijk omhelzen.

‘Ik wil je zó graag bedanken dat ik mijn feestje hier mocht houden. En Tom ook natuurlijk,’ zingt mijn zus vrolijk. ‘Het is echt een héél fijne plaats hier. Echt top!’

Hij ondersteunt mijn zusje even. ‘Graag gedaan, Charlie. Maar ik vrees dat ik je vanaf nu van de cocktails weg zal moeten houden. Ik heb Tom beloofd dat ik voor je zou zorgen. Hij vermoordt me als hij te weten komt dat ik je heb verwaarloosd.’

Charlie giechelt. ‘Dan vertellen we het hem niet. Ons geheimpje!’ Ze slaat hem ruw op de schouder, zich vervolgens terug naar mij richtend. ‘Hij is echt een topkerel, die Cameron,’ vertrouwt ze me toe.

Helemaal in de war knik ik traag. ‘Daar probeerde ik net achter te komen.’

Charlies ogen worden groot. ‘O! Bedoel je dat...’ Ze wijst naar Cameron en dan naar mij. Een beetje onstabiel buigt ze zich voorover. ‘Dat gaat lang duren, Sam. Cameron is een